

Laura
Kneidl

Ne!
Érints
meg!

Dream
válogatás

Azt hitte, soha nem fog tudni szeretni. De aztán találkozott vele...

Amikor Sage megérkezik Nevadába a Melview-i Egyetem elsőéves hallgatójaként, semmije sincs: se pénze, se lakása, se barátai. De az elszántsága nem ismer határokat. Új életet akar kezdeni, és minden erejével azon van, hogy elfeledje, ami odahaza, Maine-ben történt vele. Csakhogy ez egyáltalán nem könnyű, ha az ember lányát lépten-nyomon emlékek kísértik, és minduntalan rátör a félelem. Mint például az első munkanapján az egyetemi könyvtárban, amikor meglátja Lucast. A fiú sűrű szeme és a tetoválásai pontosan azt idézik fel, amitől Sage a legjobban retteg. Csakhogy Lucas egyáltalán nem olyan, amilyennek első pillantásra látszik, és amikor Sage-nek sikerül a külső mögé is bepillantani, a szíve egyre hevesebben kezd verni...

© Olivier Favre

Laura Kneidl

a könyveiben a hétköznapi élet kihívásairól, fantasztikus világokról és a szerelemről ír. Erlangenben született 1990-ben, és már egész fiatalon megszeretett mindent, ami az írással kapcsolatos. Számtalan fantasy elolvasása után 2009-ben vágott bele az első regényébe, és azóta is a könyvek, a macskák és a Pinterest bűvöletében telnek a mindennapjai.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.laura-kneidl.de

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Különleges new adult olvasmány volt. Ahogy az író Sage félelmeit ábrázolja, és ahogy ezzel az egész témával bánik, az igazán figyelemre méltó. Nekem az is nagyon tetszett, hogy Lucas inkább könyvmoly, és ki nem állhatja, ha sokan nyüzsögnek körülötte. Szinte képtelenség nem beleszeretni. Jó szívvel ajánlom mindenkinek.”

Goodreads

„Nem könnyű témát dolgoz fel, olyat, ami a valóságban sajnos túl gyakran megtörténik. A stílusa kellemes, a történet végig nagyon érzelmes, és tényleg szép élmény volt az egész alakulását végigkövetni. Aki szereti a drámai sorsokat és az igazán mély szerelmes történeteket, az imádni fogja.”

Lesejury

„Ez volt az első new adult regényem, mivel egy ideig csak krimiket meg thrillereket olvastam, és be kell vallanom, hogy belezúgtam! Azóta már túl vagyok az író egy másik regényén, a Someone New – Valaki új címűn is. Azt is alig bírtam letenni. Imádom Kneidl stílusát, és ahogy képes megragadni a kötődéseket és a különleges pillanatokat két ember között.”

Lübbe

Dream
válogatás

Laura Kneidl

Ne!
Érints
meg!

— részlet —

Dream
válogatás

1. Fejezet

Nem félek.

A félelem nem a valóság.

Folyton ezt mondogattam magamban. Azt reméltem, hátha az eszem így egy nap majd ki tudja törölni ezt az irracionális érzést. Csak hát még nem ma.

Izzadó tenyeremet a farmeromba töröltem, és mély lélegzetet vettem. A könyvtárban száraz volt a levegő, és hűvös a klímától. Porszag volt, meg az enyvét is éreztem, amivel a szakadt könyveket ragasztják meg.

– Segíthetek?

Pislogtam egyet, és remegő térdrel előreléptem. A könyvtáros a pult mögött a válaszomra várt. Sötét haja volt, az álla kicsit borostás, mintha reggel arra már nem maradt volna ideje, hogy megborotválkozzon. A körmei lerágva, az ujján karikagyűrű. Rám mosolygott.

Nem mosolyogtam vissza, csak hagytam, hogy az arcomba hulljon egy barna hajtincsem. A jobb kezemben máris éreztem az árulkodó remegést: megint pánikrohamom lesz. Az ilyen hétköznapi helyzetekben általában nem szokott előjönni, de az új környezet könnyebben kihozta belőlem. Nyeltem egy nagyot, és már válaszolni akartam, de nem jöttek a számra a szavak. Pedig reggel olyan szépen begyakoroltam. Kínomban csak rámutattam a táblára a pult mellett: *Raktári katalógizálásra segédmunkaerőt felvesszünk!*

A könyvtáros alaposan végigmért, és én máris elátkoztam magamban az egész szemesztert, aminek a kezdetéig

pedig még egy teljes hét hátravolt. Ebben a pillanatban kivételesen örültem volna neki, ha vannak ott más hallgatók is. Amúgy nem igazán kedveltem a tömeget, és általában kerültem is, viszont inkább voltam egy a sok közül, mint hogy a figyelem középpontjában legyek. De most az egész könyvtárban csak páran lézengtek, az információs pultnál pedig rajtam kívül nem volt senki, úgyhogy a könyvtáros csak engem nézhetett.

– Szeretne jelentkezni a kisegítői állásra?

– Igen.

A hangom nem volt több izgatott suttogásnál.

A könyvtáros a szemüvege mögött összevonta a szemöldökét. Ismertem jól ezt az arckifejezést. Több száz alkalommal láttam már. Mind zakkantnak néztek, vagy legalábbis betegesen félnéknek. Pedig nem voltam sem zakkant, sem félnék, csak hagytam, hogy ezt higgyék. Mert bármi jobb volt, mint hogy az igazságot megtudják.

– Maga hallgató?

Bólintottam.

A könyvtáros a monitorjára nézett.

– És hogy hívják?

A nevem.

Tudtam a nevemet.

Már csak ki kellett mondanom.

– Sage Derting.

A könyvtáros beírta a rendszerbe.

– Igen, itt is van. – Homlokráncolás. – Nem adott még meg aktuális lakcímet. Mert – felteszem – már nem Maine-ben lakik, ugye?

A fejemet csóváltam. Jó érzés volt arra gondolni, milyen messze vagyok Maine-től, még a pánik is alábbhagyott kissé. Azért jöttem el, hogy elmeneküljek az ottani életemtől, és ez sikerült is. Hónapokon át terveztem, hogyan fogok lelép-

ni, és azért güriztem éjjel-nappal, hogy összekaparjam hozzá a szükséges pénzt. Hogy eljöhessek onnan. Ide. Csak aztán a benzin, a kaja, a szállás, egy durrdefekt meg egy olajcsere a háromezer mérföldes úton szinte az utolsó vasamat is elvitte, úgyhogy a bankszámlámon lévő összeg vészesen közeledett a nullához. Ezért kellett mindenképpen ez a munka. A múlt héten már annyi helyről elzavartak. Ezt most már tényleg nem szúrhattam el.

Megköszörültem a torkom.

– Hát, még nem találtam lakást.

Úgy hazudtam, mint a vízfolyás, a könyvtáros nem vonta kétségbe a szavaimat.

Benyúlt a pult alá, előhalászott egy nyomtatványt, és odatolta elé.

– Kicsit elkésett, de még nem döntöttünk el semmit. Menjen itt egyenesen végig a G sorig, aztán ott balra. Fél óra múlva zárunk, addig van ideje – mondta, és egy tollat nyújtott felém, amin az egyetem logója virított.

Csak néztem a tollat, és azon tűnődtem, mennyire kerül majd közel az ujjam az övéhez, amikor átveszem. Kábé tizenöt centi. Nem lenne igazi érintés. De azért elég közel lenne hozzá.

A kezemben a remegés szép lassan elmúlt, ahogy a széles folyosón haladtam a könyvtár végében található olvasóhelyek felé. A súlyos könyvespolcok között egy-egy korán érkezett hallgató lézengett. Mindegyiket észrevettem. A lányokra nem is nagyon figyeltem, a fiúkat, a férfiakat viszont alaposan szemügyre vettem. Mind a könyveikkel vagy a laptopjukkal voltak elfoglalva. Úgy tűnt, engem észre sem vesznek.

Aztán a G sornál balra fordultam, és láttam, hogy több asztal is van. Ugyanabból a sötét fából készültek, mint a polcok. Az egyiknél két srác egymással szemben. Az, amelyik nekem háttal ült, egy könyv fölé görnyedt, és úgy túrt bele

a hajába, mintha egy kukkot sem értene abból, amit olvas. A társa elgondolkodva rágta a ceruzáját, a másik keze az asztalon. Idegesen dobolt az ujjával. Valahol a lelkem mélyén megállapítottam, hogy jól néz ki. A bőre természetes barna volt, a haja hollófekete, és abból, ahogy a póló feszült a bicepszén, egyből látszott, hogy a szabadidejét nem kizárólag a könyvtárban szokta tölteni. Az a részem viszont, amelyik soha nem azt tette, amit a logika diktált, arra kényszerített, hogy inkább az ellenkező irányba menjek. A sor másik végén egy lány mellé huppantam le.

Felnézett a könyvből, és a homlokát ráncolta.

– Helló! – mondta, vagy inkább kérdezte, mint aki kicsit furcsállja a dolgot.

– Helló! – mosolyogtam rá. – Tudnál adni egy tollat?

– Persze.

Benyúlt a hátizsákjába, és adott egy ugyanolyan tollat, mint amilyet az előbb a könyvtáros tartott az orrom elé.

– Kösz! – vettem el habozás nélkül.

– A kiegészítő állásra jelentkezel? – mutatott az előttem heverő nyomtatványra, nekem pedig egyből feltűntek a karkötők a csuklóján. Bőr karkötők voltak, apró kövekkel meg aranyberakásokkal, amiktől a barna zsinórok valahogy elegánsabbnak, nőiesebbnek hatottak.

Bólintottam.

– Te is jelentkeztél?

– Ja, nem. Én nem csípem annyira a poros pincéket. A déli kampuszon, a biztróban leszek. Az a neve, hogy *Le Petit*. – Olyan eltűzött francia akcentussal mondta. – Ismered?

– Aha, már jártam arra.

Egyszer már be is mentem, amikor a faliújságon láttam az egyik álláshirdetésüket. De aztán egyből el is vettem a gondolatot, hogy oda jelentkezsek munkára. Az asztalok a belső térben annyira közel voltak egymáshoz, hogy ott tutira nem

lehet úgy elmenni a vendégek között, hogy az ember ne érjen hozzájuk. Ráadásul az egész hely tök homály volt, meg a tulaj is elég félelmetesnek tűnt a széles vállaival meg a mogorva képével.

– Amúgy April vagyok – mutatkozott be a lány. Szőke volt, a haja lágy hullámokban omlott a vállára, szépen kiemelte keskeny arcát. Ekkor döbbsentem rá, hogy ő az első korombeli személy, akivel szóba álltam, amióta megérkeztem Melview-ba.

– Sage.

– Örülök, hogy megismertelek.

April betolta a füzetét a könyvbe, és rácsukta.

– Gólya vagy?

Bólintottam.

– Te is?

– Aha. Két hete költöztem ide, és most a bevezető órák anyagát biflárom. Most komolyan, nem elég nekik, hogy a szorgalmi időszakban kínozzanak minket? – sóhajtott.

Együttérzően elmosolyodtam.

– És honnan jöttél?

– Brinsonból. Az egy kisváros a tó másik partján, kábé száz mérföldre innen.

Melview a Tahoe-tó közelében volt, csak néhány erdő választotta el a várost és a főiskolát a víztől, amely körül számos természetvédelmi terület található.

– Te idevalósi vagy?

– Én? Nem – ingattam a fejem. – Én Maine-ből jöttem.

– Az igen! Akkor rendesen eljöttél otthonról.

Megvontam a vállam, és a nyomtatványra pillantottam. Ha rajtam múlt volna, még ennél is messzebb mentem volna. Persze ez hülyeség. Háromezer mérföld, az már több, mint elég, de azért jobb szerettem volna, ha egy egész óceán választ el a múltamtól.

– Gondoltam, kicsit megnézem a nyugati partot is – feleltem kitérően.

– Akkor hogyhogy nem Kaliforniába mentél?

– A UCLA visszadobta a jelentkezésemet.

– Kár. De nem baj! Most már itt vagy, így legalább megismertük egymást. Úgyhogy semmi okod szomorkodni.

April széles vigyorral nézett rám. Közben a mobilja berregett egyet az asztalon. A mosoly eltűnt az arcáról, majd egy nagy sóhaj kíséretében elolvasta a beérkezett üzenetet.

– Lépek. El kell mennem a bátyámért. Ideje lenne már, hogy ő is letegye a jogsit. – Összeszedte a holmiját, és betuszkolt mindent a fekete hátizsákjába. – Nagyon örültem, Sage. Nem akarsz megadni esetleg a számodat?

– De.

Számot cseréltünk, April pedig búcsúzóul még sok sikert kívánt a munkához.

Addig néztem utána, amíg el nem tűnt a legközelebbi könyvespolc mögött, aztán egy oldalpillantással meggyőződtem róla, hogy a két fiú még mindig bele van merülve a munkájába, és csak azután álltam neki kitölteni a jelentkezési lapot.

Öt perccel zárás előtt le is adtam. Egyszerűen letettem a pultra a nyomtatványt, nehogy véletlenül hozzá kelljen érnem a könyvtárhoz. Átnézte, elégedetten bólintott, majd közölte, hogy néhány napon belül jelentkezik. Egy feszült mosolyt varázsoltam az arcomra, ami remélhetőleg nem tűnt túl erőltetettnek, és kiléptem a régi épületből.

A Melview-i Egyetem eredetileg magániskolaként működött, és a könyvtár volt az intézmény magja, legalábbis az MVU honlapján ezt írták. Csak az ötvenes évek végén lett egyetem, és a kampuszt azóta folyamatosan bővítették, amittől az egész amolyan építészeti vegyes saláta lett. Némelyik rektor próbálta megőrizni az eredeti stílust, ami leginkább

a Harvard és a többi elit egyetem hangulatát idézte. Mások viszont inkább a modernizációért lelkesedtek, ezért aztán itt nemcsak kőépületek voltak, hanem egy sor letisztult vonalú új építmény is, amelyek leginkább üvegből és fémből készültek.

Nekem tetszett a réginek és az újnak ez az egyvelege, meg is fordultam a parkoló felé haladva, hogy távolabbról is megsejteljem a könyvtár épületét. A nap már majdnem eltűnt a horizonton, de a nevadai éjszakák ebben az évszakban kimondottan enyhék voltak. Maine-ben a hőmérő higanyszála nem sűrűn kúszott harminc fok fölé, úgyhogy ami azt illeti, több pulcsim meg kabátom volt a szükségesnél. Csakhogy arra nem volt pénzem, hogy a ruhatáramat az itteni viszonyoknak megfelelően felújítsam. Tényleg nagyon kellett az a könyvtári állás! Méghozzá azonnal. Mert ha nincs pénzem, akkor nem sokáig fogom kihúzni itt az egyetemen. Alig bírtam kinyögni a tandíjat, mert ugye ösztöndíjat sehol sem kaptam, a családomra pedig nem számíthattam. Mondjuk, valószínűleg adtak volna pénzt, ha kértem volna, de eszem ágában sem volt. Mert ha tőlük kérek, az olyan kötelezettségekkel járt volna, amelyeket nem voltam hajlandó vállalni. És inkább megyek a híd alá, mint hogy a pénz miatt egy lépést is tegyek visszafelé, Maine irányába.

A parkolóban ott várt rám a jó öreg VW-furgon, amit immár három hónapja a sajátomnak nevezhettem. A piros lakk több helyen megkarcolódott, alatta pedig foltokban látszott a rozsdá, a motorja kellemetlenül hangos volt, belül pedig már erősen megkopott a kárpit. Más szemében ez a kocsi csak egy roncs lett volna, de én szerettem. Persze az autókhoz meg a műszaki dolgokhoz egyáltalán nem érttem, de ez a VW jelentette számomra a szabadságot, sőt ez volt a lakhelyem is.

Elhúztam a tolóajtót, és bemásztam. A három zseblámpa, amelyeket zsinórokkal és ragasztószalaggal erősítettem a

plafonra, tökéletesen bevilágította ezt a kis zugot, amely az egész életemnek adott otthont. Az egyik oldalon volt a hálózásom, alatta néhány vékony matrac. Így mégiscsak kényelmesebb, mint közvetlenül a fémen. Csak egy párnám volt, meg egy régi takaróm, amit még a néhai nagyanyám varrt a születésemre rózsaszín és lila anyagokból. Nem volt éppen séggel nagy, és rendesen kikezdte már az idő: több helyen kilógtak a szálak, és volt rajta néhány lyuk is. De képtelen voltam kidobni, mert ha úgy vesszük, ez volt a legértékesebb holmim. Életemnek egy olyan időszakára emlékeztetett, amikor még minden rendben volt, és ha jó mélyen befűrtam az arcomat, és beszívtam a levegőt, mintha még mindig éreztem volna rajta a nagyanyám házának az illatát: a süteményeket, a gyógyfüveket és azt a meghittséget.

A belső tér másik oldalán, az átmeneti ágyam mellett két kartondoboz volt egymásra pakolva. Ezekben voltak a ruháim. A maradék helyen kis műanyag dobozokban tartottam a szerszámaimat. Ezekkel különböző ékszereket terveztem és készítettem, amelyeket az Etsyn árusítottam.

Leültem a hálózásomra, magamhoz öleltem a takarót, és elolvastam az sms-t, amit az anyám úgy egy órája küldött.

Próbáldalak hívni, de nem értelek el. Sajnos most mennem kell dolgozni. Talán a szünetben újra megpróbálom, ha még nem lesz túl késő. Szeretlek. Anya.

Kétszer is elolvastam, remélve, hogy a szavak majd kiváltanak belőlem valamilyen érzelmet. Vágyakozást. Honvágyat. Hogy valahová tartozom. De semmi. Csak olyan emlékek jöttek elő, amelyeket el akartam felejteni. Nyeltem egy nagyot, és hogy ne fogjon gyanút, küldtem egy választ, amelyben nyugodt éjszakai műszakot kívántam neki a kórházban. Fogalma sem volt azokról a dolgokról, amik velem történtek.

Mielőtt még megrohantak volna a negatív gondolatok, elővettem az egyik dobozkámat, amiben egy megkezdett nyaklánc volt, és nekiláttam a munkának.

Tizenöt évesen kezdtem karkötőket, nyakláncokat meg fülbevalókat csinálni. Először csak azért, hogy eltereljem a gondolataimat. A munka segített, hogy ne agyaljak a helyzetemen, de aztán idővel igazi menedék lett, ahová a mindennapok elől elmenekülhetek. Amikor a furgonomban ültem a takarómmal és a gyöngyökkel, rendben volt a világom. Úgy tűnt, mintha megdermedt volna a valóság. Én pedig olyan életbe álmodhattam magam, amelyben nem voltak velem a félelmeim. És minél több ékszert készítettem, annál közelebb kerültem ehhez a másik valósághoz.

A barátnőm, Megan ötlete volt, hogy a láncokat és a fülbevalókat online adjam el. Én nem nagyon hittem benne, de aztán a legnagyobb meglepetésemre egész gyorsan megjelentek az első érdeklődők. Persze azért nem kerestem halálra magam, de az aranyozott, ezüst- meg bőrkarkötők nélkül soha nem tudtam volna eljönni Maine-ből.

Igazából nem is lehettem volna itt, ugyanis csak a koleszosoknak volt szabad kíséret nélkül belépni a házakba. De nem tehettem mást. Valahol nekem is kellett tussolnom.

Kivártam az ebédidőt, amikor mindig elindultak páran a menzára kajálni. Ott ólálkodtam az ajtó előtt, és úgy tettem, mintha a mobilommal lennék elfoglalva, mígnem egyszer csak kijött két lány. Annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy észre sem vettek. Én meg gyorsan elkaptam az ajtót, mielőtt becsukódott volna, beslisszoltam, és kihúztam magam, hogy a tartásom egy kicsivel több önbizalmat sugározzon.

A folyosókon senki. Mindenütt kísérteties csend honolt, amit a félév hivatalos kezdése után végleg elnyel majd a múlt.

Csak elvétve szűrődött ki zaj némelyik szobából. Törölközővel a kezemben felrohantam a lépcsőn. Minden emeleten volt közös tusoló, de én pár napja kilestem, hogy az elsőn új csapfejeket szereltek fel, úgyhogy gondoltam, megengedhetek magamnak egy kis luxust. Már a lépcsőről láttam az ajtón a *Mosdó* feliratot. Kicsit gyorsítottam.

Hirtelen felpattant az egyik szobaajtó. Összerezzenem, de megőriztem a lélekjelenlétemet, és mentem tovább, nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Azzal viszont nem számoltam, hogy abból a szobából egy férfi fog kilépni.

Lefagytam. A fickó, aki hirtelen ott állt előttem, olyan volt, mintha minden félelmem egyszerre öltött volna testet benne. Hatalmas, kész óriás az én egy-hatvanötös magasságomhoz képest. A jobb karján végig egy tetoválás húzódott, és a mutatóujján is mintha valami sötétebb foltot láttam volna. Ettől a figyelmem a kezére terelődött. A két szabad kezére. Ezekkel a kezekkel egy pillanat alatt el tudna kapni, és a falhoz tudna nyomni. Rögtön elkezdtem remegni, mintha nem is vér, hanem jéghideg víz folyna az ereimben, a végtagjaim teljesen lebénultak.

Ahogy találkozott a tekintetünk, mélyen beszívtam a levegőt. A szeme, akár egy esős nap – ködös, hideg és szürke, a haja sötétszőke fürtökben vette körül az arcát. Kaján vigyor, amely már nem is lehetett volna ennél pimaszabb. Lassan behúzta maga mögött az ajtót.

Nem félek.

A félelem nem a valóság.

A mantra most nem segített. Ebben a pillanatban a félelmem maga volt a valóság. Olyan volt nekem ez a félelem, mint egy régi ismerős, és megint rá kellett döbennem, hogy csak hülyítem magam azzal, hogy képes vagyok kontrollálni.

A srác megfontolt léptekkel indult meg felém. El akartam rohanni, de mintha fogoly lettem volna a saját testem-

ben. Ahogy közeledett, egyre több részletet tudtam kivenni. A karján az a tetoválás kizárólag geometriai formákból állt, amelyek egy szimmetrikus mintát alkottak. Az a folt az ujján egy villám volt. Az orra élén egy kis dudor látszott, de túl egyenletes volt ahhoz, hogy törésből származzon; a nyakán pedig lila véraláfutás.

Nem tett mást, csak rám nézett, viszont bennem egyre erősödött a késztetés, hogy segítségért kiáltsak. De még ha igazán akartam is volna, akkor se bírtam volna egy hangot sem kipróbálni a torkomon.

Közben a szőke alak már csak karnyújtásnyira volt tőlem. Rám nézett, de most tényleg volt valami vágyszerű a szemében. Talán tetszem neki?

– Nem láttál semmit! – súgta. A hangjában volt valami fenyegető.

Bólintottam. Mint egy robot.

A szája szélesebb mosolyra húzódott, és elment mellettem, tovább a lépcső felé.

Mozdulatlanul álltam, míg végül elhaltak mögöttem a léptei. Aztán lehunytam a szemem, mélyen beszívtam a levegőt, hogy megnyugodjak. A kezem örülten remegett, az izmaimból csak lassan távozott a feszültség. Bizonytalan léptekkel indultam tovább a mosdó felé. Közben többször hátranéztem. Nem jött vissza, én pedig gyorsan besurrantam az emeleti fürdőbe.

Öt perccel később már az egyik új zuhanyfej alatt álltam, amelyből forró víz zubogott a testemre. A tusolás nem hozta meg azt a kellemes ellazulást, amit reméltem, de legalább a pánik elmúlt, és csak a rossz érzés tompa visszhangja maradt utána. Ezt az alakot képtelen voltam kiverni a fejemből. Ki volt ez? És mi a fenét keresett a lánykoleszban? Na, vajon mit. A kiszívott nyaka önmagáért beszélt. Lehet, hogy para-

noiás vagyok, meg totál kikészültem, de azért én sem vagyok teljesen hülye. Végül is nem minden tizennyolc éves lánynak olyan zűrös a viszonya a másik nemmel, mint nekem.

Tudtam jól, hogy a reakcióm nem volt logikus, és hogy valószínűleg őriült vagyok. Valóban nem volt helyes minden férfit egy kalap alá venni, és *vele* egy szinten kezelni. Az a könyvtáros is például valószínűleg normális családapa, aki normális dolgokat művel a gyerekeivel. Teljesen ártalmatlan volt, és ezzel a logikus énem tisztában is volt. Csakhogy ezt a valamit, ami felébresztette a félelmemet, egyáltalán nem érdekli a logika. Ez ösztön, egyfajta védelmi mechanizmus, amely rögtön átveszi az irányítást, amint megjelenik előttem egy olyan férfi, aki fizikailag erősebb nálam.

A gimnázium utolsó hónapjaiban gyakran beszélgettem az iskolapszichológussal. Szerettem volna megtudni, hogy honnan ered ez a félelem, hogy jobban megértsem. Próbáltuk elemezni a problémát, ami valamennyire sikerült is. Dr. Pacat viszont mindig hangsúlyozta, hogy csak akkor fog tudni igazán segíteni, ha mindent elmondok neki. Én erre nem voltam hajlandó, így aztán egyre ritkábban fogadott, aztán abba is hagytuk az egészet.

Elzártam a csapot, és emberes adagot nyomtam a kezembe a mangó illatú samponból, amit a 99 centes boltban vásároltam. Erősen habzott, ahogy szerettem, és ha még egy rádió is lett volna mellettem, tökéletes lett volna a tusolás.

A vízsugár alá tartottam az arcomat, és épp a hajamból próbáltam kimosni a habot, amikor megszólalt a mobilom. Nem valami slágert játszott, vagy ilyesmit, egyszerűen csak csipogott. Gyorsan magamra tekertem az odakészített törölközőt, és kiugrottam a zuhany alól. Még vizes kézzel előkörtöttem a mobilt a nadrágzsebemből.

– Halló?

– Miss Derting? – kérdezte egy férfihang.

– Igen?

Azért az is valami, hogy a félelmem abban legalább nem akadályozott, hogy telefonon tudjak beszélni a férfiakkal.

– Mr. Strasse vagyok a könyvtárból. Maga jelentkezett nálunk raktári kiségitőnek. Csak annyit akartam közölni, hogy megkapta az állást, és... – A többit már nem is hallottam, a megkönnyebbülés hulláma úgy söpört végig rajtam. Elnyomtam magamban egy sikolyt, és izgatottan ugráltam.

Van munkám!

Van munkám!

Van munkám!

Egy igazi munkám!

Egy munka, amivel pénzt kereshetek! Lehet, hogy nem-sokára már igazi ágyam is lesz.

– Hétfőn az utolsó előadás után jöjjön be a könyvtárba, akkor meg tudjuk beszélni a továbbiakat. Ez így megfelel magának?

– Abszolút! – bukott ki belőlem.

Persze tisztában voltam vele, hogy mit jelent ez. Mr. Strasse-szal egyedül kell majd lemennem raktárba. De hát ezt muszáj lesz kibírni. És inkább töltök néhány percet ezzel a férfival egyedül egy sötét pincében, mint hogy az egész szemesztert egy bárban vagy egy kávézóban kelljen végigdolgoznom. Igen, ez a munka való nekem: mindenkitől elzárva, magányosan. A könyvtárban jól elleszek, ott semmi nem tereli el a figyelmemet. És attól sem kell tartanom, hogy fenyegető külsejű alakokkal futok össze.

2. Fejezet

A félév első napja hátfájással kezdődött. Ahogy nagy nehezen kimásztam a furgonból, valami perzselésfélét éreztem, ami a vállamból indult lefelé, végig a gerincemen, egészen a farkcsontomig. Lehet, hogy csak tizennyolc éves voltam, de egy VW kemény padlóján aludni tuti, hogy nem esik jól senkinek, bármennyi idős is legyen.

Az utóbbi napokban már hozzászoktam, hogy mindig csak az országút zúgására, a madarak csiripelésére és elvétve egy-egy beszélgetésfoszlányra ébredek, ma reggel viszont a legkülönbözőbb hangok egész kórusa fogadott. Amióta itt tanyáztam a parkolóban, még nem láttam ennyi embert a kampuszon. Mindenütt hallgatók álltak, ültek vagy sétáltak, a parkoló pedig dugig volt kocsikkal, csak egy-két üres hely maradt.

A pillantásom ösztönösen a közelemben lévő hímnemű hallgatókra esett. Megnéztem az arcukat, és az ellenségesség jeleit kutattam rajtuk. De a kutyát sem érdekeltem, úgyhogy a pánik felizzó szikrája mindjárt ki is hunyt bennem. Nagy levegőt vettem, végeztem egy-két törzsfordítást mindkét oldalra, míg végül kellemes fájdalom szaladt végig a gerincemen, és az izmaim lassan elernyedtek.

– Helló, Sage!

Leengedtem a kezem, és zavartan pillantottam körbe. Melview-ban senki nem tudta még a nevem, kivéve... Áprilt. Átszaladt a parkolón, és egyenesen odafutott hozzám. Az el-

múlt néhány napban eszembe jutott, hogy írni kéne neki, de aztán mindig visszakoztam, mert nem akartam elszúrni.

– Jó reggelt! Na, izgulsz?

Az előttünk tornyosuló épületekre pillantottam, amelyeknek a hosszú árnyéka végignyúlt a pázsiton, aztán hevesen bólintottam.

– Gondolod, hogy észreveszik, ha ma inkább lógok?

April csücsörített piros ajkaival.

– Valószínűleg nem, de tényleg ezt akarod? Utána meg ülhetsz a kurzus legrémisztőbb fazonja mellé, mert már csak az az egy szabad hely maradt?

Gyorsan megcsóváltam a fejem, és hirtelen beugrott annak az idegennek a képe, akit a lánykoleszban láttam.

– Inkább nem.

– Ez a beszéd! – mondta April, és megigazította a hátizsákját. – Egyébként összejött az a könyvtári állás?

– Aha – mosolyogtam. – Ma délután lesz az első műszakom.

Az, hogy Mr. Strasse-szal egyedül leszek a pincében, még mindig okozott némi gyomorgörcsöt, mégis alig vártam már, hogy pénzt keressek.

– Ez úgy hangzik, mintha tényleg örülnél.

– Mert örülök is – bizonygattam. – Én tényleg akartam ezt a melót.

April kétkedve húzta fel formás szemöldökét.

– Gondolom, mekkora élvezet lehet ilyen szép időben egy pincében ücsörögni.

– Az. Ott kellemesen hűvös van – jegyeztem meg, és kivettem a furgonból a táskámat.

Már épp be akartam csukni az ajtót, de a mozdulat April figyelmét a kocsira irányította. Megragadta a karomat, és nem hagyta, hogy becsukjam. Kíváncsian bekukucskált. A plafonon a zseblámpák le voltak kapcsolva, de a napfény is bőven

elég volt ahhoz, hogy minden felismerhető legyen. És bár nagyon is büszke voltam erre a kis furgonra és mindarra, amit számomra jelentett, April előtt azért ez így elég égő volt. Alig ismertük még egymást, és ő máris megtudta, hogy gyakorlatilag hajléktalan vagyok. Hiszen egy autó nem nevezhető állandó lakhelynek.

Kihúzta a fejét a kocsiból.

– Könyörgök, mondd, hogy nem ebben a kocsiban laksz!

– Nem ebben a kocsiban lakom.

– Ez most hazugság volt?

– Igen.

– De hát nem lakhatsz ebben!

– Már miért ne lakhatnék? – vontam meg a vállam, és próbáltam a témát elbagatellizálni. Mindent hajlandó lettem volna megtenni, csak hogy eltüntessem ezt az aggodalmat és szánalmat April szeméből. Persze a VW nem éppen optimális megoldás, de azért lehetne rosszabb is. Sőt, ha úgy vesszük, nekem már volt is rosszabb.

– Nem, itt semmiképp sem maradhatsz – mondta April, miközben alaposan szemügyre vette a hálósákomat, és elgondolkodva harapdálta az ajkát. – Megbeszélem a bátyámmal – tette hozzá elszántan.

– Mit?

– Megkérdezem, hogy alhatsz-e nálunk a kanapén. Amíg nem találsz normális lakást. – Egy pillanatra elhallgatott. – Mert lakást azért keresel, nem?

– Nem – vallottam be.

April megint felhúzta a szemöldökét.

– Nem?

– Igen... szóval, nem... Nem keresek lakást – nyögtem ki végre, és behúztam a furgon ajtaját. – Szeretem a kocsimat, meg egyébként sem akarom senkire rátukmálni magam.

– De hát ebben nincs semmi tukmálás, én ajánlottam fel!
– Noha az ajtót már becsuktam, ő még mindig a kocsit nézte.
– Amúgy meg az ajánlatom nem teljesen önzetlen. Jól jönne egy kis erősítés. Tudod, milyen az, amikor az embert folyton csak fiúk veszik körül?

Megcsóváltam a fejem.

– Totál gáz – mondta April. – A bátyám már három éve lakik abban a lakásban, úgyhogy azt hiszi, hogy az egész az ő birodalma. Az rendben van, hogy mindenütt könyvek meg DVD-k hevernek, de engem azonnal kioszt, ha egy szemceruzát ott merek hagyni a fürdőben. Meg a legjobb barátja is állandóan átjár hozzánk. Mondjuk, egy szót se szólnak, csak bámulják a tévét, amin valami hülye lövöldözős játékot nyomnak. De én így nem tudok sorozatokat nézni.

– Az tényleg szörnyű lehet.

Nem kérdeztem Apriltől, hogy úgy mégis hogy gondolja, hogy a kanapén alszom, amíg a bátyja meg a haverja egész éjjel ott lövöldöznek, mert tökmindegy volt. – Miért költöztél a bátyádhoz, ha ennyire nem bírod?

Egy nagy sóhajjal megindult a parkolóból az egyetem felé.

– Mert igazából nemcsak a bátyám, hanem a legjobb barátom is. Tudom, bénán hangzik, mert ki a franc haverkodik össze a saját bátyjával, nem? De amúgy, mármint most ezt a lakásügyet meg a nőügyeit leszámítva tényleg jó fej ám.

– Szerintem nincs azzal semmi baj, ha jóban vagy vele – mondtam, de közben nem néztem Aprilre, hanem a körülötünk lófráló hallgatókat figyeltem. Senki nem nézett rám, és nem is éreztem félelmet, csak a szokásos nyugtalanságot, ami általában akkor jött rám, ha emberek közé mentem. De ez legalább nem bénított le, és amíg mindenki szépen tartotta a távolságot tőlem, nem kellett azon aggódnom, hogy pánikrohamom lesz. – Én szívesen lennék jóban a húgoddal.

– Van egy húgod? – kérdezte April.

– Aha. Tizenhárom éves, és eléggé ki van bukva rám, hogy ideköltöztem.

Legalábbis ezt feltételeztem. Amióta eljöttem Maine-ből, nem is beszéltem vele, pedig megígértem neki, hogy majd felhívom. De eddig valahogy nem bírtam rávenni magam, hogy a korábbi életemmel bármilyen kapcsolatba lépjek, mert úgy éreztem, nem igazán lenne előnyös az újrakezdés szempontjából.

– Hát, én az ő oldalán állok. Utálok az idősebb testvéreket. Mindig ők kapnak meg mindent előbb, és még csak értékelni sem tudják.

Én viszont nagyon is tudtam értékelni ezt az iskolát, főleg azért, mert ilyen messze volt Maine-től, sokkal inkább, mint azt Nora valaha is felfoghatná. Csakhogy ezt nem mondhatam így el Aprilnek, úgyhogy inkább egy mosollyal annyiban hagytam a megjegyzését.

A csuklójáról lehúzott egy hajgumit, és szőke, hullámos loknijait egy kócos kontyba fogta össze.

– Mindegy, azért én mégis szólok a bátyámnak. Csak hogy tudjon róla, ha meggondolnád magad, és mégis elfogadnád az ajánlatomat, még ha csak egy éjszakára is. Nem hiszem, hogy ebben a kocsiban olyan nagyon kényelmes lenne.

– Kösz! – mondtam, és inkább nem álltam le vitatkozni vele a kényelemről. – Talán valamikor még visszatérünk rá.

Ápril széles mosolyt villantott, és ezzel a téma le volt zárva. A könyvtár felé ballagtunk a hatalmas kampuszon, s közben elhaladtunk néhány kollégiumi épület meg a menza mellett.

– Mi lesz az első órád? – kérdezte April.

– Társadalomtudományok. És neked?

– Fizika.

– Fizika? – visszhangoztam meglepetten.

Bólintás.

– Mit akarsz te a fizikával?

– Azt még nem tudom, egyszerűen csak szeretem. Meg a matekot is.

– Miért?

– Miért ne?

Döbbsen bámultam Áprilt. Egyszer egy alapminősítéshez egy hétig kellett járnom valami matek alapozóra, na, az nekem bőven elég volt.

– Hát, nem nyilvánvaló?

– Most erre mit mondjak? – nevetett. – Imádom, ha egy tantárgyban van logika. Ha az ember tudja, hogy egy példát hogyan kell megoldani, utána már nincsenek meglepetések. Fú, bakker, mindjárt kezdődik is. Most rohannom kell! – Gyorsan lesimította aranyozott gombos blúzá, aztán egy kicsit kihúzta a farmerből, hogy lazábban álljon. – Hogy nézek ki?

– Pont úgy, mint egy egyetemista lány, aki mindjárt az első napon elbűvöl mindenkit.

Ápril arcán széles mosoly jelent meg, aztán gyorsan elbűcsúztunk. A bölcsészeknek szóló előadásokat a régi épületekben tartották, a könyvtártól keletre, a természettudományok pedig a nyugati részen, az új épületekben kaptak helyet.

Ahogy mentem az előadóterem felé, rögtön megéreztem Ápril hiányát. Nem volt, aki elterelje a figyelmemet. Most, hogy nem volt mellettem, sokkal intenzívebben éreztem az emberek jelenlétét. Egy hallgató, mint valami űzött vad, úgy rohant el mellettem jobbról. Egy másik srác pont előttem vágott át, és közben kis híján fellökött. Közvetlenül mögöttem is egy fiú jött, hosszú, fekete haja volt, és meg mertem volna esküdni rá, hogy a parkoló óta engem követ.

Aztán kicsit megszaporáztam a lépteimet, és megkönnyebbüléssel vettem tudomásul, hogy azért vannak még lányok rajtam kívül is. Tudtam jól, hogy itt, az MVU-n szembe

kell majd nézнем a félelmeimmel, de hát ez volt az az ár, amit a szabadságért cserébe fizetnem kellett. Persze, léteztek olyan főiskolák is, ahova csak lányok jártak, de nekem meg se fordult a fejemben, hogy olyanra jelentkezsek, mert nem akartam, hogy a múltam ily módon továbbra is a markában tartson. Nem. Én normális életet akartam élni, és biztos voltam benne, hogy egyszer így is lesz. Egyedül a saját félelmem állt ennek az útjában. És csak egy módon küzdhettem le: ha szembenézek vele.

Úgyhogy kihúztam magam, és futólépésben szaladtam az épület felé, ahol az első előadást tartották. Az egyik előnye annak, hogy pár nappal korábban érkeztem, az volt, hogy már egész jól kiismertem magam. Egy furgonban ugyebár nem sok mindent lehet csinálni, ezért rengeteget sétáltam a kampuszon, és azzal szórakoztam, hogy különböző útvonalakat fedeztem fel. Emellett sokat voltam a könyvtárban is, ahol a hallgatók számára kitétt gépeken meg tudtam nézni az Etsy-rendeléseimet. Amióta elköltöztem otthonról, hardverileg nem voltam éppenséggel topon. Otthon egy laptopja volt a családnak, azt nem hozhattam el, a mobilnetem meg nem volt elég. Az, hogy csak időnként léptem fel a netre, már most éreztette a hatását a boltomon. Az eladások száma is csökkent, és az értékelésem is rosszabb lett. Az ügyfelek panaszkodtak, hogy nem reagálok elég gyorsan a megkeresésekre, de hát ez van. Ezen egyelőre nem tudtam változtatni.

Vége odaértem a társadalomtudományi tanszékre. Ez egy újabb épületben volt, amely viszont megtartotta a régiek stílusát. Távolról nem is látszott a különbség, közelről viszont annál inkább. A kövek nem voltak annyira töredezetek, az ablakok feltűnően egyenesen álltak, a szellőzés pedig sokkal megbízhatóbban működött, mint a régiekben.

Az előadóterem, amelyben az első órát tartották, nem volt túl nagy, nagyjából ötven ülőhelyes, és azon tűnődtem,

hogy vajon mindenki ugyanolyan könnyen kiszúrja-e a gimnáziumból frissen kirepülteket, mint én: némán ültek a székekön, előttük szépen kikészítve az írószerek, és mozdulatlanul várták a professzort, míg a felsőbb évesek az asztalokon gubbasztottak, és kisebb csoportokban beszélgettek. A hallgatók közt elég sok volt a lány, és hogy véletlenül se kelljen fiú mellé ülnöm, gyorsan elfoglaltam egy szabad helyet két első lány között. Ők kicsit furán néztek rám, de nem foglalkoztam velük, mert már amúgy is elég ideges voltam. Ápril ugyan egész jól lefoglalt, meg az út is idáig, de most hirtelen azon kezdtem agyalni, hogy valóban a megfelelő előadásokat válogattam-e össze. Mi van, ha nem tetszenek majd? Mondjuk, elég pontosan tudtam, hogy mivel akarok majd foglalkozni, de ha most egyből kiderül, hogy nem nekem való a felsőoktatás, vagy hogy – ne adja isten – még utálok is, az elég nagy gáz lenne.

A dékán, Carson professzorasszony nem sokáig váratott magára. Magas, középkorú nő volt. Hosszú szoknyát viselt, és egy olyan topot, amelyet akár valamelyik tanítványa ruhásszekrényéből is kihalászhatott volna. Egymás után olvasta fel a neveket, és mindenkinek röviden be kellett mutatkoznia, mert a félév során ez a csoport együtt fog haladni. Mivel csak hét fiú volt a hallgatók között, egész értelmesen tudtam mondani magamról pár szót úgy, hogy közben nem is dadogtam. Aztán Carson professzorasszony ismertette a tantervet, és elmagyarázta, hogy mik a követelményei a leadandó dolgozattal kapcsolatban, amely majd a félév végén az osztályzatunkat határozza meg.

Az előadás gyorsan lement, és néhány lánnyal az északi szárnyba siettem a következő órára: Bevezetés a pszichológiába.

Ez a terem már sokkal nagyobb volt, kábé kétszáz hallgató fért el benne. Most is több lányt láttam, mint fiút, de azért

itt már kiegyensúlyozottabbnak tűnt az arány. Most is sikerült megkaparintanom egy helyet két lány között, de nagyon is tisztában voltam vele, hogy közvetlenül mögöttem egy fiú ül. Csak a közöttünk lévő asztal óvott meg attól, hogy ott helyben kiboruljak. Tömör fából készült, erős sorompó volt, amelyen azért nem lett volna olyan könnyű áttörni. De folyton a farmeromba kellett törölnöm izzadó tenyeremet, hogy ne csússzon ki a toll jéghideg ujjaim közül. Egyre nagyobb késztetést éreztem, hogy megforduljak, és szembenézzek a vélt veszéllyel. De valahogy leküzdöttem ezt a vágyat, és inkább Eriksen professzor lépteit követtem, aki szép komótosan felsétált az előadóterem lépcsőjén, és kiosztotta azon könyvek listáját, amelyekre az előadáshoz és a zárthelyikhez szükségünk lehet. Amikor megláttam, hogy milyen hosszú a lista, önkéntelenül is felnyögtem, de a többiekből is a döbbenet hangjai törtek fel.

– Igen, elvárom, hogy mindegyik könyvet olvassák el. – mondta Eriksen katonásan hátratett kézzel. – Lehet, hogy elsőre soknak tűnik, és ami azt illeti, valóban nem kevés, de tudják, a pszichológia komplex tudomány. Nem úgy működik, mint az üzemgazdálkodás. Minden ember más, és minden kórkép különböző szempontból...

Eriksen következő szavait nem hallottam, mert valaki megérintette a vállamat, és ettől majdnem frászt kaptam. A srác, aki mögöttem ült, megbökött a tollával. Miért csinálta ezt? Összeszorítottam a számat, és próbáltam továbbra is nyugodtan lélegezni. Hiszen ez egy előadóterem, tele emberekkel. Semmi ok az aggodalomra.

Aztán másodszor is megbökött. Nem foglalkoztam vele, de amikor hármadszor is a vállamba nyomta a tollát, nem bírtam tovább türtöztetni magam. Megfordultam a széken, és a hátammal a saját asztalomnak dőltem.

Meredten néztem a srácra, aki a tollát most a két ujj között forgatta. Rám mosolygott, én pedig alaposan szemügyre vettem. Fekete póló volt rajta, amelyen valami videojátékra emlékeztető figura virított, és annak ellenére, hogy egész meleg volt, neki sapka volt a fején. Erősen hátratolta a homlokáról, úgyhogy fekete haja kilátszott alóla.

– Helló!

Nem szóltam. Csak pislogtam.

Ő megköszöri a torkát, és kicsit előrehajolt.

– Reggel téged láttalak Aprillel.

Nem kérdés volt, hanem kijelentés.

Bólintottam.

– Ismered? – Csak suttogni bírtam, de mivel közben Eriksen professzor is beszélt, nem gondolta senki, hogy a félelem miatt.

– Amióta a világra jött.

A bizonytalanságom egy pillanat alatt elpárolgott, amint felfogtam, hogy kivel is beszélek. Nem is gondoltam, hogy April bátyjával egy kurzusra fogok járni. Nem is hasonlított rá, talán csak a szeme, habár Aprilé inkább szürkés volt, ennek a fiúnak meg szinte világítóan kék. Barátságosan nézett rám, az izmaid ellazultak. Egy kicsit.

– Gavin vagyok.

A szám kiszáradt.

– Sage.

Gavin mosolya még szélesebb lett, én pedig örültem, hogy nem nyújtja felém a kezét.

– Te vagy az a lány a könyvtárból, nem?

– Azt is elmesélte? – kérdeztem meghökkenve.

Bólintott. Végül is nem volt meglepő, hiszen April említette, hogy jóban vannak.

– És? Megkaptad az állást?

– Ja. Ma lesz az első napom.

Nem is tudom, miért osztottam meg vele ezt az információt, talán azért, mert Apriltől amúgy is megtudta volna. De az is lehet, hogy irracionális érzelmeim végre készen álltak, hogy rávessék magukat az elmémre, amely valamiért nem aggódott Gavin miatt.

– Zsír! – vigyorgott.

– Zsír – visszhangoztam, mint egy idióta, és arra vártam, hogy mondjon még valamit, bármit, mert én nem tudtam ki-nyögni egy szót sem. Még soha nem beszélgettem hosszabban velem egykorú fiúval, úgyhogy fogalmam sem volt, hogy mit kellene mondanom. De Gavin sem szólt többet, úgyhogy csak bámultuk egymást.

Annyira mélyreható volt a pillantása, hogy tiszta libabőrös lett a karom. Nagy nehezen nyeltem egyet, az ajkaim szétváltak, de még mindig képtelen voltam hangot kiadni. Mielőtt a helyzet még ennél is cikibb lett volna, gyorsan visszafordultam, és inkább Eriksen professzorra figyeltem. Közben persze átkoztam magam. Most el fogja mondani Aprilnek, hogy milyen hülyén viselkedtem?

Az előadás véget ért, és miközben mindenki a kijárat felé tolongott, én úgy tettem, mintha még gyorsan felírnék valamit, pedig csak el akartam kerülni a fizikai kontaktust a többiekkel. Nem szerettem utolsó sem lenni, de ezek a kis trükkök, amelyek az évek során már szokásommá váltak, megkönnyítették a dolgomat az ilyen helyzetekben.

3. Fejezet

Az utolsó előadás után egyből a könyvtárba mentem. Az információs pultnál Mr. Strasse fogadott. Már nyújtotta is felém a kezét, de én nem fogtam meg. Fátyolos hangon valamit összemakogtam a baktériumokról, amire egy ingerült pillantás volt a válasz.

Strasse elvezetett a könyvekkel teli polcok előtt egészen az épület hátsó sarkáig, ahol egy piros kötél jelezte a hallgatóknak, hogy oda már nem léphetnek be. A lezárás mögött egy lépcső vezetett le a pincébe. Tisztos távolságban követtem a könyvtárost, mígnem egy zárt ajtóhoz értünk.

Nem félek.

A félelem nem a valóság.

A mantra segített, na meg az is, hogy belegondoltam, mi lenne, ha elszúrnám ezt az állást, és vissza kellene költözniem Maine-be. Az emlék gyorsan visszalökött a jelenbe, és valamivel elviselhetőbbé tette a helyzetet.

– A raktárból kulcs nélkül is bármikor ki tud jönni, csak befelé kell a kulcs – magyarázta Strasse, és az ajtót egy kártyával nyitotta ki, amit az ajtó fogantyúja elé tartott.

Odabent automatikusan felkapcsolódtak a lámpák, és bevilágították az egész helyiséget, amelyben fémpolcok sorakoztak szorosan egymás mellett. A levegő hideg volt, és száraz, akárcsak a könyvtár többi részében, de itt még a több évtized alatt lerakódott por szagát is lehetett érezni.

Mr. Strasse továbbhaladt előttem a raktár mélyébe, és eléggé meg kellett erőltetnem magam, hogy ne csak a tartására figyeljek, hanem a szavaira is.

A feladatom amúgy röhejesen egyszerű volt. Fogok egy könyvekkel teli ládát, kikeresem a könyvek kártyáját a katalógusszekrényből, és rögzítem a számítógépben a könyvek adatait. Egyszóval digitalizálás. Ezután mindegyik kartonnak adok egy számot, amely szintén rögzítésre kerül a számítógépben, hogy a könyveket szükség esetén gyorsan meg is lehessen találni. Ennyi. Tökéletesen megfelelt arra, hogy kikapcsoljam az agyamat, és remek menedék is volt az egyetemi nyüzsgés elől.

– Van esetleg kérdése?

Ingattam a fejem.

– Ha bármi lenne, tudja, hol talál meg.

Bólintottam, és egy perc múlva már be is csukódott az ajtó Mr. Strasse mögött. Egyedül voltam.

A lépteim visszhangoztak a helyiségben, ahogy odamentem az egyik polchoz, és kihúztam az első ládát, a tetején ujjnyi vastag portakaróval. Óvatosan levettem a fedelét, és alaposan megnéztem a régi könyveket.

Beletelt vagy egy órába, mire végeztem az első ládával. Noha maga a feladat nem volt különösebben nehéz, az egyes lépések több időt vettek igénybe, mint amire számítottam. Főleg, hogy a kartotékban a kártyák nem voltak tökéletesen ábécé szerint rendezve.

Épp a helyére toltam az egyes számú dobozt, amikor hallottam, hogy nyílik a raktár ajtaja. Gondoltam, Mr. Strasse lesz az, meg akarja nézni, hogy haladok. Felálltam, és megnyugvással konstatáltam, hogy nem érzek félelmet. A monoton kétékezi munka mindig is megnyugtató. Megigazítottam a topomat, nem foglalkoztam vele, hogy poros lett, és kiléptem a polc mögül.

Ő volt az.

Ott állt közvetlenül előttem.

Öt lépésre tőlem. A srác a lánykoleszból. A gyomrom görcsbe rándult, és mozdulatlanul bámultam a sötét tetkót, ami a pólója ujjá alól előkúszott. Olyan képek villantak be, amelyeket legszívesebben elfelejtettem volna, de most levegőt sem kaptam tőlük. Minden tagom remegni kezdett.

– Helló! – A hangja olyan mély volt, ahogy emlékeztem rá. – Te vagy Sage?

Észre sem vettem, hogy bólintottam, pedig biztos így volt, mert ő folytatta:

– Én meg Lucas. Együtt fogjuk csinálni a katalogizálást.

Ne!

Ne!

Ne!

Ne!

Hirtelen ez az egyetlen szó töltötte be az egész elmémet.

Együtt fogjuk csinálni a katalogizálást.

Az lehetetlen.

Mi nem dolgozhatunk együtt.

Az kizárt!

Nincs az az isten!

Mr. Strasse-szal kibírni pár percet a pincében, az még oké, de ezzel az alakkal? *Ne!*

– Szerintem mi már találkoztunk – folytatta, és egy lépéssel közelebb jött. A vállán hátizsák lógott. A keze a zsebében. – A koleszban. Nem emlékszel?

Ahogy ezt mondta, széles vigyorra húzódott a szája.

Ebben a pillanatban besokalltam. Nagy ívben elrohantam mellette, és egy erős rántással feltéptem az ajtót. Csak rohantam tovább a homályos folyosón, mögöttem hangosan becsapódott a raktár ajtaja. Felszáguldottam a lépcsőn, be a könyvtárba. Örömmel láttam, hogy jó sok hallgató van körülöttem,

akik most már ott állnak köztem és Lucas között. De azért én csak rohantam tovább, el a polcok mellett, valami nyugis helyet kerestem. Persze közben láttam, hogy mindenki furán néz rám, de nem érdekelt.

Aztán találtam egy üres folyosót két polc között. Elfutottam a végébe, és lerogytam a fal tövébe. A lábamat felhúztam, és szorosan átöleltem, az arcomat a két térdem közé temettem. Csak pár száz métert futottam – talán még annyit se –, mégis alig kaptam levegőt, és már fekete pontok táncoltak a szemem előtt. Kicsit még lihegtem, és röhej, de megkönnyebbülést éreztem, hogy ép bőrrel megúsztam ezt a kalandot. Komolyan, mintha Lucas legalább egy kést tartott volna a torkomhoz üdvözlésképpen.

Mi a fenét keres itt ez az alak? Mr. Strasse egy szóval sem említette, hogy lesz más is. Vagy mondta volna? Felidéztem magamban, amikor értesített, hogy megkaptam az állást, én meg ott ugráltam örömömben a tusolóban, és néhány szavát így nem is hallottam. Lehet, hogy pont akkor beszélt Lucasról? Lehet, de ez most már nem számított. Hiszen most már itt vagyok, és ő is itt van. Csak az a kérdés, hogyan kezelem a helyzetet. Az ösztöneim azt súgták, hogy azonnal hagyjam a francba ezt a munkát. Az efféle menekülés nagyon is jellemző volt rám, de persze nem oldotta meg a problémáimat. Mert lehet, hogy így elkerülném ezt a fickót, viszont az új életem valóságától nem védene meg. Melview-ban nem volt olyan sok állás egyetemisták számára, úgyhogy minden helyre akadt jelentkező bőven, én meg a nulla tapasztalattal nem igazán tartoztam a legkeresettebb jelöltek közé, ahogy az már abból a halom visszautasításból is kiderült, amit eddig kaptam. És ha még meg is próbálnám valamivel pozitívabban látni az esélyeimet, nem kis időbe telne, mire találnék bármit, ami megfelelne az igényeimnek, annyi időm pedig nincs. Könyveket kell vennem, meg tanszereket az előadá-

sokra, a bankszámlámon meg mindössze negyvenhárom dollár és huszontkét cent van, amiből ezt nem tudom kifizetni. Arról nem is beszélve, hogy már én is untam, hogy úgy kell belopóznom a tusolóba, meg hogy egy furgonban alszom, és automatából vett szendvicseken élek. Az, hogy a tanulmányaim finanszírozására hitelt vegyek fel, szóba sem jöhetett. A tandíj már önmagában is nagy kiadás volt, a hátam közepére sem hiányzott még egy adósság, amit kamatostul kell visszafizetni. Eszem ágában sem volt a főiskoláról nyakig eladósodva távozni.

Felemeltem a fejem, és az államot a térdemre tettem. A polcok közötti folyosó már nem volt üres. Pár méterre tőlem egy idősebb úr állt. Hirtelen furcsállottam, hogy itt látom, de aztán beugrott, hogy a főiskola nyugdíjasoknak ingyen kínál kurzusokat.

A férfinak ritkás, ősz haja volt, a hajszálak között kilátzott a foltos fejbőre. Amikor észrevett, hunyorogva mért végig. Lágy, szomorú mosoly jelent meg az arcán, mintha megértené a fájdalmamat. Visszamosolyogtam rá, ő pedig ismét a könyvek felé fordult.

Lucasszal miért nem tudtam ugyanígy viselkedni? Miért érzek fenyegetést minden izomban, egy test minden egyes centiméterében és minden kimondott szóban?

Nagyot sóhajtottam, és bár a lelkem egy része határozottan tiltakozott ellene, pontosan tudtam, mit kell tennem. Minden érv mellett szólt, hogy ezt az állást igenis meg kell tartanom, valahogy szembe kell nézmem a félelmeimmel, és meg kell találnom a módját, hogy együtt dolgozzak ezzel a Lucasszal. De miért pont vele? Miért pont olyasvalakinek kellett az utamba kerülnie, aki ilyen erővel idézte fel bennem a legszörnyűbb emlékeimet? Nem lehetett volna olyasvalaki, mint April bátyja? Valaki, aki figyelmesen néz rám, akinek

barátságos a mosolya, nem pedig ilyen ördögi vigyor virít a képén?

De aztán rögtön el is vetettem ezeket a kérdéseket. Ez nem segít. A helyzetem nem tudok változtatni, úgyhogy szembe kell néznie velem. Feltápaszkodtam a földről, és oda mentem az információs pulthoz.

Mr. Strasse kérdezte, hogy miért jöttem fel a raktárból, de még mielőtt magamhoz tértem volna, máris ott álltam a pincehelyiség ajtajában. A belsőm vadul remegett, de muszáj volt megpróbálnom. Mert ha nem, akkor a félelmem fog győzni, azt pedig nem hagyhattam, hogy a múltam tönkre tegye a jövőmet is.

Nagy levegőt vettem, és beléptem.

Lucas ott ült a gép előtt. Úgy terült szét azon a régi irodai széken, mintha valami kényelmes fotel lenne. A két kezét összefonta a tarkóján, és a plafont bámulta. Még nem vette észre, hogy visszajöttem, úgyhogy kihasználtam ezt a pár másodpercet, hogy alaposan szemügyre vegyem. Fekete farmer volt rajta, és egy szürke póló, ami kihangsúlyozta izmos karját és a tetkóját. Szőke fürtjei kócosan álltak el a fejtől, a nyakán pedig még mindig látszott az a folt.

Valószínűleg akaratlanul is kiadtam valami hangot, mert ebben a pillanatban felém fordult, és szürke szemét végigjártatta dermedt testemen. A kezem hideg volt, és izzadt, és csak reméltem, hogy ilyen messziről nem látja, mennyire remegek.

Pár másodpercig mélyen a szemembe nézett, aztán megint megjelent az a huncut mosoly az arcán:

– Legközelebb, ha ilyen pánikszerűen elrohansz, szólhatnál, hogy miért. Már azt hittem, ég a ház!

Összeszorítottam a számat, és bólintottam.

– Kezdjük esetleg előlről? – kérdezte, és felállt a székből, amely kicsit megnyikordult a súlya alatt.

Ahogy közeledett felém, folyamatosan a karját és a kezét néztem. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne lépjek hátra, amikor megállt előttem.

– Helló! Lucas vagyok – mondta, és nyújtotta a kezét. Én pedig csak bámultam a tetkós ujjait. Annak a villámnak, ami Harry Potter sebhelyére emlékeztetett, eggyel több ága volt, és azon tűnődtem, hogy ez vajon mit jelenthet. – Te pedig bizonyára Sage vagy. Együtt csináljuk a katalogizálást.

A kezéről felnéztem az arcára, aztán vissza. Haboztam. Nem. Nem is haboztam, tudtam, hogy nem fogom megérinteni. Már így is túl közel volt hozzám.

– Csupa por a kezem – mondtam, és a nyomaték kedvéért mindjárt bele is dugtam a farmerom zsebébe. Béna kifogás volt, és kinyögni is alig bírtam.

Lucas felhúzta a szemöldökét, a kezét pedig leengedte.

– Mr. Strasse azt mondta, hogy neked már mindent elmagyarázott.

Bólintottam. Már megint.

– És? – Lucas várakozón nézett rám. A szája sarka meg-rándult, és tuti, hogy ekkor egy pillanatra megállt a szívem, de nem az elragadtatástól. – Nekem is elmagyarázod, vagy magamtól kell kitalálnom?

A fejemet csóváltam – legalább ez nem bólintás volt. Vég-re volt valami indokom, hogy egy kicsit távolabb lépjek tőle. Persze így, Lucas és a saját félelmem között vergődve a lábam jól összeakadt, úgyhogy amikor próbáltam hátralépni, sikerült nekiesnem annak a polcnak, amelyen nemrég még dolgoztam.

Mögöttem köhögést hallottam, bár inkább hangzott elfojtott nevetésnek. De ezzel most inkább nem foglalkoztam, hanem kihúztam egy könyvekkal teli ládát, és úgy tartottam magam előtt, mint egy pajzsot.

– Fogsz egy ilyen ládát – magyaráztam Lucasnak, miközben végig rajta tartottam a szemem. Odamentem a kartotékszekrényhez, és letettem a ládát a földre. Lucas mögöttem jött, a léptei visszhangoztak a helyiségben. – Aztán kikeresed a könyvekhez tartozó kártyákat a katalógusból, és beírod az adatokat a gépbe – mutattam az ősrégi számítógépre, amelynek a ventilátora hangosan zúgott. – Aztán beszámozod a kartont, és a számot szintén felviszed a gépbe, hogy a tartalmat gyorsan meg lehessen találni.

– Ez minden? – kérdezte Lucas.

Bólintottam, vártam egy kicsit, hogy akar-e még valamit mondani vagy kérdezni, majd kinyitottam a ládát, és kivettem belőle az első könyvet. Egy régi verseskötet volt, a lapjai megsárgultak, sőt némelyik ki is szakadt a kötésből. Nekiláttam a kartotéknak, de közben azért figyeltem Lucast is. Még ha nem is néztem rá közvetlenül, pontosan tudtam, hogy ott van. A szemem sarkából láttam minden egyes mozdulatát, és hallottam, hogy elment a polchoz, és hozott ő is egy ládát, a léptei most is jól hallhatóan visszhangoztak a teremben. Aztán letette a ládáját az enyém mellé. Ezzel felterve a port, köhögnie kellett. Összereztem. Ott volt mellettem. Túl közel. De mégsem fagytam le, és nem is rohantam el. A félelem ugyanúgy ott volt bennem most is, de az a bizonyos illogikus részem most már nyilván kezdte kapiskálni, hogy milyen következményekkel járna, ha képtelen lennék Lucasszal együtt dolgozni.

A rákövetkező órákban néma csendben dolgoztunk egymás mellett, én pedig gondosan ügyeltem rá, hogy közben egyszor se keresztezzük egymás útját. Valószínűleg minden más lány a legnagyobb mázlistának érezte volna magát, ha kettesben maradhat egy ilyen sráccal egy alagsori raktárban. Hiszen idebent korlátlanok voltak a lehetőségek, de engem éppen ezek a lehetőségek aggasztottak. A félelmem viszont

ezúttal nem volt teljesen vak és agyatlan. Minden jel arra utalt, hogy idővel azért csak felfogja, hogy Lucas nem azért jött ide, hogy engem bántson. Pénzt akart keresni ő is, akár csak én, a hallgatása pedig egyértelműen jelezte, hogy teljesen közömbös vagyok számára. Nem érdeklődött irántam, és ha nem állok le vele veszekedni, akkor biztonságban leszek.

Legalábbis ezt reméltem.